

HIMNUSZ AZ EMBERHEZ

Az emberhez száll himnuszom ma,
Hittel hadd harsogom dalom,
Nagy ismeretlenek helyében,
Dacos fejem meghajtva mélyen,
Szelíden és örök reményben
Ez ismerőst magasztalom.

Tudjátok-e, hogy mi az ember?
A por s a végtelen fia,
Istent teremő földi szellem,
Kemény pöröly vasvégzet ellen,
Ezer fönséges küzdelemben
Viaskodó harmónia!

Nézzétek: izzad tar mezőkön,
Sarcol a rögből életet,
Nap égeti és túske marja,
Tépázza ég és föld viharja
S a jövőndő útján haladva
Csókolják fény és fellegek!

Nézzétek: napba törtetően
Mint épít büszke kupolát,
Egekbe lendül lelke, karja,
Kőhomloka, ércakarátja
Győzelmesen lendül magasba
És mélységekbe száll tovább!

Ember! Hittel hiszek tebenned,
Ember! Forrón szeretlek én.
Te nyomorúságos, hatalmas,
Te végzetes, te forradalmas,
Te halálban is diadalmas
Utód az Isten örökén!

1905

SHAKESPEARE ESTÉJE

Az esti ködben, őszi esti ködben
Hazabotorkál, véle a homály,
A dérütötte hold lassan kelőben:
Már itt az ősz és itt az este már.

Az országúton kósza álmok járnak,
Danol a szél, halódik a határ,
Járnak az árnyak, vége van a nyárnak,
Már itt az ősz és itt az este már.

A kandallóban sírnak már a gallyak,
Künn a tarlókon kárognak a varjak,
Nyárnak halála: árnyak élete.

Violás alkony, opálos színekkel,
Nézi a néma, nagy, magányos Ember:
Szívében kong, bong a Téli rege!

1906